

1. søndag efter Helligtrekonger, 10. januar 2021

Læsning: Salme.84 v.1-6+13; Lukas 2,41-52

*Herre vis mig din vej og gør mig villig at vandre den!
Amen.*

Hvor er din bolig vidunderlig, Herre – min sjæl fortæres af længsel efter Herrens forgårde... sådan lyder salmistens ord om Guds tempel, og man må sige, at de ord har fået en særlig klang i denne tid, hvor det ikke har været og for så vidt stadig ikke er en selvfølge, at man kan komme i kirke. Længsel har givet sig selv som tema i dag.

Længsel er kendetegnende for det unge menneske. Længsel efter at blive voksen, længsel efter at blive anerkendt af kammeraterne, af dem man ser op til, få en plads i tilværelsen, som ikke bare er at være børn af nogen. Længsel efter at være noget og nogen i sin egen ret – ofte er den unge slet ikke klar over, hvor værdifulde de er, netop som de er. Noget af det, der nok især præger ungdomslivet, tiden som konfirmand, som teenager, de første voksenår, og som dybest set følger mange livet igennem, det er, at man kæmper med at finde ud af, hvordan man er og skal være. For nogle bliver det en længsel efter ikke at blive voksen – som

Peter Pan, der flygter ind i barndommens land. Andre tager alt for hurtigt voksenlivet på sig – som det ofte sker for børn i familier, hvor forældrene ikke er ordentligt tilstede af den ene eller den anden grund: sygdom, alkoholisme, for meget arbejde - og alt, hvad der ellers kan skille børn fra deres forældre, så de små synes, de må tage ansvar for de store. Men også i et helt almindeligt barneliv fylder længslen – og har sikkert gjort det hos barnet Jesus.

Det er ikke meget, vi i evangelierne hører om Jesus, før han bliver voksen. Ud over fortællingerne om hans fødsel og tiden umiddelbart efter, har vi kun denne beretning hos Lukas, hvor vi møder drengen i templet.

Når en jødisk dreng fylder 13, skal han igennem bar mitzvah, en ceremoni i synagogen, hvor efter han i rituel forstand regnes for voksen. Men endnu er Jesus barn, 12 år gammel. Han skal adlyde sine forældre. Historien fortæller os ikke noget om, hvorfor han er i templet, hvordan han er kommet derhen. Bare at han er der og at han tilsyneladende føler sig vældig hjemme der og anerkendes som jævnbyrdig af de tilstedeværende.

Samtidig kan tankerne ledes hen på en helt anden fortælling om en ung mand, en søn... Også hos ham er længsel et tema. Først er det længsel væk fra sin fars hus, ud i verden. Ud, hvor der ser ud til at være meget mere spændende, end derhjemme. Dernæst længsel

hjem igen. Der, hvor der er liv og næring, fremfor livet i udlændighed, hvor der nu kun er foragt og fornedrelse. Øde. Den fortabte søn.

Mon ikke de fleste af os har været der i vores liv, hvor det var længsel, der fyldte os. Længsel ud eller hjem. Længsel væk eller tilbage. Måske har der været nogen i vores nærhed, der traf afgørende valg, som ikke kun angik dem selv, men som også ramte dem omkring: en skilsmisse, der gav dybe grøfter, en flytning, som rev vennebånd over. Måske har vi selv truffet valg, som vi ved har været tunge for andre. Har givet turbulenser, som efterlod os i vildrede og urolige, med frygt for hvordan det skulle gå en, vi elskede. – Nu hvor regions- og landegrænser pludselig lukkes på ubestemt tid, kan adskillelse og længsel blive en overraskende håndfast virkelighed.

Længsel kan være smertefuldt, på samme tid som det er et tegn på, at vi lever, er bevægelige. Længsel bærer i sig kimet til det, vi længes henimod. Idet vi længes efter et bestemt menneske, er vi på en eller anden måde også sammen med netop det menneske – de kommer til stede for os i de følelser, vi nærer for dem.

Jesus længtes efter at være sammen med sin far. At være i sin fars hus. Selvom resten af familien drog hjem, droges han til templet, som dengang ansås for at være stedet, hvor man kunne møde Gud. Siden viste Jesus

selv noget andet, og med kristendommen blev hele verden Guds sted. Det er værd at lægge sig på sinde, når vi længes efter Gud. Kirken kan, hvis den ikke har gjort sig til en slagmark for særinteresser og egne standpunkter, være et sted, hvor vi møder Gud. Kirkens bygninger rummer for mange af os med deres lange historie og særlige indretning i sig selv en højtidelighed, der gør, at Gud kan føles mere nærværende her.

Mere væsentligt er dog de ord, der lyder her og har lydt gennem mere end tusind år. Og dem hører vi ikke kun i kirkens huse, dem kan vi ligeså godt høre, når vi befinder os et helt andet sted. Det styrker troen at høre ordene talt til os, men for at kunne høre dem, kræver det under alle omstændigheder, at vi stiller os ledige for Gud. At vi for en stund stopper alle vores egne projekter og forehavender for i stedet at være stille og lytte. Lade sindet stå åbent for Guds underfulde stemme. Den kan lyde til os i en stemning i et stykke musik eller et solglimt bag en forrevet sky. Den kan kommet til os i form af et menneske, hvor vore øjne mødes hen over mundbindet og vi ser hinanden, virkelig ser. Den kan lyde, når vi sidder i ensomhed og gennem et brev eller et telefonopkald opdager, at vi ikke er glemt. Den kan lyde i en nattetime, hvor søvnen ikke vil indfinde sig, og vi pludselig mærker, at Gud også er i mørket.

Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Gud lod sig føde i et menneskebarn, for at komme til os, hvor vi er. Der er ikke noget sted, hvor Gud ikke kan finde os... Gud møder os også i længslen. Amen

Kirkebøn

Gud, vi beder dig, kom os i møde, så vores længsel ikke må stå ubesvaret hen.

Vi beder dig for os selv, for vore kære, for alle dem vi ikke må se, for alle dem, som ingen andre beder for.

Vær med de syge, de trætte de bange.

Vær med vores sønderslidte verden og lad den mærke din helende kraft.

Vær med alle der har magt – giv dem visdom og indsigt til at forvalte den ret.

Vær med din kirke, så den bliver et sandt mødested for mennesker og Gud.

Lad din nåde gå for vor ret, og giv os efter din kærlighed og ikke efter vor fortjeneste. Hjælp os at finde din vej og nå frem til din fred.

Hør os når vi sammen beder:

Fadervor...